

မပဲ့ မတောင်း

ကဗျာ ၃၀၊ စာ ၇၂၂

ဝိတောက်ပွင့်ဆန်မှစီးစဉ်သည်

နည်းနည်းပါးပါးပြောချင်တဲ့ စကား

မိမိနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော ဦးဇင်းနာယကာလင်္ကာရာဘိဝံသသည် ၁၃၇၂ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် နေ့ (၂၂-၁၁-၂၀၁၀) တွင် သက်တော် (၃၀) ပြည့်ပြီဖြစ်သည်။ ။ အရှင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကာ ပရိယတ္တိစာပေများကို လေ့လာသင်ယူခဲ့သည်။ ။ မန္တလေး၊ ရန်ကုန်မှ စာသင်တိုက်ကြီးများ တွင် သီ တင်းသုံးနေထိုင်ပြီး ပရိယတ္တိသာသနာလင်္ကာရ သာမဏေကျော်၊ သကျသီဟဓမ္မာစရိယစသော ပရိယတ္တိပညာ ရေး လောကမှ ဂုဏ်ဝင်ထည်သည့် စာမေးပွဲများစွာကို အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ။ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ၊ ကေလနိယတက္ကသိုလ်မှ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကိုလည်း ရခဲ့သည်။ ။ ယခု အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဒေါက်တာဘွဲ့အတွက် ကျမ်းရေးနေဆဲဖြစ်သည်။ ။

အရှင်သည် စာပေအနုပညာကို ချစ်မက်ရင်ခုန်သူဖြစ်သည်။ ။ အရှင်၏ ဇာတိမြေတွင် မဟာဝိဇ္ဇာစာကြည့် တိုက်၊ မုံရွာမြို့၊ ဧရိပ်မွန်ပရဟိတဂေဟာမှ ယသောဓရာစာကြည့်တိုက်တို့ ကို ဦးဆောင်ကာ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။

အသက် (၃၀) ပြည့်အမှတ်တရအဖြစ် စာပေအတွက်၊ အနုပညာအတွက်၊ ချက်မြုပ်ရာဇာတိမြေအတွက် စာ အုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ချင်သော အရှင်၏ ဆန္ဒကြောင့် မိမိက သည် စာအုပ်ကို စီစဉ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ (၃၀) ပြည့်နှင့် နီဝင် ဘာ (၂၂) ရက်နေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကဗျာ (၃၀)၊ အ

က်ဆေး- (စာစု-၂၂) ပုဒ်ကို စီစဉ်ထားပါသည်။ ။

စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားစိုက်ပေးသည့် ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂ ဇင်းအယ်ဒီတာချုပ် ဆရာမောင် စိမ်းနီအား အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

ကဗျာနှင့် အက်ဆေးများကို အသုံးပြုခွင့်ပေးသည့် ကဗျာဆရာများ၊ စာရေးဆရာများ နှင့် ဒီဇိုင်းဆရာခန့် မင်းထက်တို့ အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

သည် စာအုပ်အတွက် စိတ်အားကိုယ်အားဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးပေးသူများ အားလုံးကို ကျေးဇူးမေတ္တာ ပို့ပါသည်။ ။

စီစဉ်သူ

သားအေးည

ပူတော့၏

မင်းသုဝဏ်

ထွက်စေ ထွက်စေ၊ မိန့်တော်ထွေလည်း

ရဝေနန်းမော့၊ ဆောင်ပျံကြော့မှ

အသော့လျင်မြန်လာလှည့်သော။

မျှော်လေ မျှော်လေ၊ စောင့်ပါချေလည်း

ဘော်ငွေဖြူမိတ်၊ လမ်းစရိတ်သည်

တဆိတ်မရောက်ကြာချည့်မော။

မွေးမေ၊ မွေးဖေ၊ ရှေးပဝေမှု

ကြေးငွေဟူက၊ သားမောင်လှဖို့

လိုတချက်ချင်း၊ ပို့ပေးလျှင်းလျက်

ချွတ်ယွင်း ယခု၊ မပို့မှုကြောင့်

မျက်ရှုစိတ်ဝေ၊ စိုးရိမ်လေသည်

မေ ဖေ ကြွယ်သေးပါ၏ လော။

"ပိတောက်ပွင့်သစ်- စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၈၊ ဇန်နဝါရီလ"

ကြယ်နီ

နေသွေးနီ

မျက်မှန်ကထူ

ဆံကဖြူ၊ သူအိုလေပြီလား။

ကဗျာမေတ္တာ

ဘာဝနာ၊ အာယုသိဒ္ဓိ

အပြည့်ရှိ။

ရန်ငါမရှိ

မိတ်ဆွေရှိ၊ သူ၏ ဓမ္မ

ဒဿန၊ လောကအဆုံး

တစ်မိုးလုံး၊ နှလုံးဝမ်းအေး

ငြိမ်းချမ်းရေး။

ဟေး ရုတ်တရက်

မိုးကုတ်စက်မှ ၊ ဖျတ်ခနဲထင်

အလင်းမြင်ပြီ

ကြယ်နီ။

(ကဗျာဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာသို့ ဂါရဝဖြင့်)

"ပိတောက်ပွင့်သစ်- စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၀၊ ဖေဖော်ဝါရီလ"

မောင်ချောနွယ်ရဲ့ လက်ဆောင်

မောင်ချောနွယ်

နံပါတ်တစ်ကို One လို့ ခေါ်ရင်

နေမင်းကြီးကို Sun လို့ ခေါ်တယ်။

နံပါတ်နှစ်ကို Two လို့ ခေါ်ရင်

ငါတို့ ကျောင်းကို School လို့ ခေါ်တယ်။

နံပါတ်သုံးကို Three လို့ ခေါ်ရင်

သော့ကလေးကို Key လို့ ခေါ်တယ်။

နံပါတ်လေးကို Four လို့ ခေါ်ရင်
တံခါးမကြီးကို Door လို့ ခေါ်တယ်။

နံပါတ်ငါးကို Five လို့ ခေါ်ရင်
စွန်ကလေးကို Kite လို့ ခေါ်တယ်။

နံပါတ်ခြောက်ကို Six လို့ ခေါ်ရင်
ရေကန်ကြီးကို Kake လို့ ခေါ်တယ်။

နံပါတ်ခုနှစ်ကို Seven လို့ ခေါ်ရင်
စံပယ်ပန်းကို Jassin လို့ ခေါ်တယ်။

နံပါတ်ရှစ်ကို Eight လို့ ခေါ်ရင်
ပုဆိန်ကြီးကို Axe လို့ ခေါ်တယ်။

နံပါတ်ကိုးကို Nine လို့ ခေါ်ရင်
ကောင်းကင်ကြီးကို Sky လို့ ခေါ်တယ်။

နံပါတ်တစ်ဆယ်ကို Ten လို့ ခေါ်ရင်
ဖောင်တိန်လေးကို Pen လို့ ခေါ်တယ်။
"စတိုင်သစ်မဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၈၊ ဇန်နဝါရီလ"

လိုချင်တာ ကဗျာ မဟုတ်ဘူး
မင်းထက်မောင်
သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ နွေဦးပေါက်ပြီလား။
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထောင့်ချိုးမှာ
ထောင့်မကျိုးတဲ့ သီချင်းဟာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ။
ကျွန်တော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျမြဲ။

လမ်းမပေါ်မှာ မော်တော်ကားတွေ သိပ်မြန်တယ်။
ကောင်းကင်ထဲ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း ပျံသန်းသွားပုံ
နှေးကွေးလေးလံလွန်းစွာ။
မွန်းတည့်ချိန်နေရောင်ထဲ အရိပ်ရှည်တွေ
တစ်ခုပေါ်တစ်ခု တရိပ်ရိပ်ဖြစ်သန်း။
အဆန်းတကြယ်ပ

"ဘယ်ထရီအိုး အဟောင်းတွေ ဝယ်တယ်" တဲ့

ဦးနှောက်အဟောင်းကို ရောင်းချင်တယ်။

လူတွေ၊ လူတွေ။ လူတွေ။

သူတို့ ဘာကို လိုချင်နေကြတာလဲ။

လူတစ်ယောက်က ခွေးတစ်ကောင်လို

သူ စားပြီးသား အရိုးအရင်းတွေ ချကြွေးနေတယ်။

ခင်ဗျားရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပြီး ချကြွေးရင်လည်း

အဲဒီခွေးဟာ စားမှာ ပဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က အချစ်ကို ဆာလောင်နေတုန်း

မိန်းမတစ်ယောက်က ငွေကြေးကို ဆာလောင်နေတယ်။

ကမ္ဘာမှာ ကလေးငယ်တွေ

ကယ်တင်ရှင်ကို ဆာလောင်နေကြချိန်

မသိသားဆိုးရွား၊ ရက်စက်လှစွာ။

ကျွန်တော်ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးနေမိ။

ကျွန်တော်လိုချင်တာ ကဗျာ မဟုတ်ဘူး ။

ကျွန်တော်ဆာလောင်နေတာ နွေဦးပေါက်ရာသီ။

ရွက်နုကလေးတွေ စိမ်းဖန့်နေတဲ့ နွေဦးပေါက်ရာသီ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ်- စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၈၊ ဇန်နဝါရီလ"

မြစ်ဆိပ်

မောင်အောင်ပွင့်

နွားတွေက

သူ့ခြေရာပေါ်နင်း

သူက

နွားခွာရာတွေပေါ်နင်းနဲ့

အဲဒီနေ့ခင်းက

ဖုန်းတထောင်းထောင်းထဲ

မြစ်ဆိပ်ကိုဆင်းသွားလိုက်ကြတာ

လူကဦးဆောင်တာလား။

နှင်တံကိုထောက်မှီလို့

နောက်ရိုးရုပ်ကျန်ခဲ့တဲ့

ကမ်းပေါ်ကသူ့ရုပ်ပုံ

မှုန်ဝါးရာကလင်းလာတော့

အိုမင်းပုံမြန်ဆန်လိုက်တာ။

ခဏနေတော့

သူလည်း

နားတွေလို

ရေဆင်းသောက်တော့တာပါပဲ။ ။

ရွက်နုဦး

မောင်သင်းပန်

သူတို့ စင်မြင့်ပေါ်မှာ

ကျွန်တော်တို့ ပြဇာတ်တွေတင်မယ်

ကမ္ဘာကျော် "ဘရော့ဝေး" ဇာတ်ရုံကြီးပေါ်မှာ

အလံတွေလွင့်ထားပြီ။

"ပီတောက်ပွင့်သစ်- စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၀၊ ဇူလိုင်"

သေတမ်းစာ

ကွန် စစ် ကောင်း

ငါသေရင်

ငါ့မိန်းမကပဲ ငိုငို

ငါ့သားသမီးတွေကပဲ ငိုငို

ငါ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကပဲ ငိုငို

ငါ့အသိမိတ်ဆွေတွေပဲ ငိုငို

မင်းက ငိုလို့ မဖြစ်ဘူး

စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားပါ

ကျန်းမာအောင်နေပါ

ရှေ့ရေးကိုပဲတွေးပါ

မင်းမှာ

ရှေ့ဆက်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ

အများကြီးရှိသေးတယ် ငါ့ကဗျာ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ်- စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၉၊ နိုဝင်ဘာလ"

နေကြာပန်းများ

မိုဗ်ဖုန်း

အနီရောင်

ရေသောက်မြစ်တွေဆီက

သူ လာခဲ့တယ်။

ပွင့်ပြီးရင် ကြွေရမှာ လည်း

သူ သိခဲ့ပေရဲ့ ။

ကြွေပြီးရင် နွမ်းရမှာ လည်း

သူ သိခဲ့ပေရဲ့ ။

မလိုပါဘူး

သင်တို့ ဆီက

ဘာအကူအညီမှ မလိုပါဘူး။

နေမင်းကို အံ့ကြိတ်ရင်းသူကြည့်

သတ္တိရှိတဲ့ မွေးရနံ့တွေနဲ့ ။ ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ်- စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၆၊ မတ်လ"

မပြီးပြတ်သေးသော ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ

မောင်လင်းရိပ်

ခုထိ ရေခဲ မကွဲသေးဘူး

ဆိုင်ပိတ်ချိန် ရောက်တော့မလား

သစ်သီးဖျော်ရည်တွေ ခါးသက်နေခဲ့တာ

ဖန်ခွက်က ချွေးဥတွေ အောက်ခဲပြားပေါ် စီးအိုင်နေ

ရေခဲက မကွဲသေးဘူး

တစ်ဖက်စွန်းမှာ တစ်ယောက်က

သူ့ရဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်တွေကို စတေးရ

နိုင်သူအကုန်ရ မျက်နှာကျနဲ့ ဟိုလူက စားပွဲပေါ် တံတောင်ဆစ်တွေ
ထောက်လို့

"ကတ်"

အလင်းအမှောင်ကို မကြိုက်ဘူး

အမှောင်ရှိလို့ အလင်းက ထကြွတယ်ဆိုပေမယ့် အမှောင်များ လွန်း
တယ်

မီးထိုးမှန်ထောင်တွေကလည်း မရှိလို့ လုပ်စားတယ်ဆိုတဲ့ အစားမျိုး
တွေက များများ

ဒီဆင်းနံက အဆင်ကို မပြေနိုင်ခဲ့

သတင်းက ကြီးတော့ မိဒီယာတွေ ရိုက်ကွင်းကို ထောက်လှမ်းကြ
တကယ်ကျတော့လည်း ကြည့်ကျက်ရေးလိုက်ကြတာပါ
အဲဒီအသံတွေက ရိုက်ကွင်းကို လာလာမှန်တယ်
ဒါနဲ့ ပဲ ရေခဲက မကွဲသေးဘူး
ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံး ဇာတ်လမ်းဖြစ်တယ်
ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံး ပြကွက်ဖြစ်တယ်
ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံး အမူအယာဖြစ်တယ်
ကြေကွဲစရာတွေက ရှက်စရာဖြစ်ရတာ ဇာတ်အနာဆုံး
အများကြိုက်ရုပ်ရှင်တွေမှာ ပျော်စရာဇာတ်သိမ်းတွေနဲ့
သီချင်းဆိုခန်းတွေနဲ့
ခမ်းနားတဲ့ ဆက်တင်တွေနဲ့
တောက်ပပြီးပြက် အဝတ်အစားတွေနဲ့
နုနယ်လှပ မိန်းမတွေနဲ့
ဒီဇာတ်ကားမှာ အေးစက်တဲ့ စားပွဲတစ်လုံးက အဓိကပဲ
သစ်သီးဖျော်ရည်နှစ်ခွက်ကို တိတိကျကျထားသို့နေရာချထားတယ်
အင်း၊ ဇာတ်ဆောင် နှစ်ယောက်ပါတယ်လို့ လည်း ဆိုရမယ်
ရေခဲ မကွဲသေးဘူး၊ ကြည့်ရတာ
ခင်ဗျားလည်း ချွေးပျံ့နေမှာ ပါပဲ။

အဝေးပြေး

မင်းဆွေနှစ် (မုံရွာ)

မနေ့က အဖြစ်အပျက်များ

မြစ်နဲ့ အတူစီးခဲ့ပြီ

လမ်းပေါ်က အံကျလာတဲ့ ဂီတ

အနီးအဝေးရှုမျှော်ခင်းနဲ့

ခေါ်သံတို့ မျှားရာ

ဒဏ်ရာမကျက်ပေမယ့်

ဆက်လက်

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်နှမ်း

ကျောက်တုံးက ပန်းပွင့်ရအောင်

(အချစ်ရေ...)

အတူတကွ

ကြွယ်များ နဲ့ အတူ...။

"ပီတောက်ပွင့်သစ်- စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၉၊ မေလ"

ပြည်လမ်းညနေ

အောင်နိုင်မြတ်

မျိုင်းတစ်အုပ်

တင်ကျီးငှက်တစ်အုပ်

အချိုးကျစဉ်

လူငယ်တစ်စုပေါ် ရှုခင်းတွေဖြတ်ပျံလို့ ။

ငါတို့ ကပဲ

အတွေးရိပ်ကို သိမ်းခဲ့တာလား

ပရဂုဏ်က ငြိမ်းမြေ့။ ။

သမုတိသစ္စာ

ခရမ်းပြာထက်လူ

ဂျက်မချထားဘူး

ဝင်လိုက် ဝင်လိုက် ဝင်လိုက်

ဝင်းမှ ညှို့နေတဲ့ အမှောင်ထဲမှာ အမှောင်ထဲမှာ အမှောင်ထဲမှာ

ပြတ်ပြတ်သားသား

မြင်လာတယ် မြင်နေပြီ မြင်ရပြီ

ဆံပင်ဘယ်နှစ်ဖြူ

စစ်ဘက်နှစ်ပွဲ

အရိုးဘယ်နှစ်ပန်းကန်

ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ရတော့တဲ့ အထိ

ကိုယ်ထင်ရင်ကုတင်ရွှေနန်း သန်း ၆၀၀၀ ကျော်

ဘယ်တော့မှ လက်နက်မချတော့ဘူးဆိုတဲ့ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတွေ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ်- စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၀၊ ဧပြီလ"

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် တပ်ဆင်ခြင်း

နိုင်သစ်နီ

တံခါးတွေပိတ်လိုက်တယ်

မီးမှိတ်လိုက်တယ်

ဘယ်သူဟာ အလိုပြည့်မှုနဲ့

နေသားကျခဲ့သလဲ။

ငြိမ်သက်မှုထဲက အရွေ့နဲ့

ရွေ့လျားနေတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှု

မိမိကိုယ်မိမိပြုစုပျိုးထောင်ရေး

စိတ်ဒဏ်ရာကို အနာဖေးခွာမိတော့
မာလိန်မှူးများ တဲ့ သင်္ဘောပေါ်က
တစ်ဦးတည်းသော ခရီးသည် လို
ဝဋ်ဒုက္ခက အဆီတစ်ရစ် အသားတစ်ရစ်
မေတ္တာတရားက အရိုးအပြိုင်ပြိုင်း
မိုးထဲလေထဲ လှိုင်းမူးတယ်
အသံပြာရင်း ကမ်းနဲ့ ဝေးခဲ့တယ်။

စတုတ္ထလှိုင်းအဝင်
ယဉ်ကျေးမှုမျက်နှာပြင်ပေါ်
ငါ့ကိုယ်ငါ တင်ကြည့်
ငါ့ရဲ့ ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းများ
ငါဟာ
နည်းပညာအားကိုးနဲ့
ငါ့ကိုယ်ငါလှည့်စားမိသူလား
ငွေသံကြေးသံတစ်ချွင်ချွင်
စိတ်အချဉ်ပေါက်နေသူလား
လွင့်ပြယ်သွားတဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ကတစ်ဝက်
ချွေးထွက်နေတဲ့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကတစ်ဝက်

အသက်တစ်ချောင်းကို မွေးမြူရတာ
ပဉ္စလက်ဆန်လွန်းတယ်။

တံခါးတွေဖွင့်လိုက်တယ်
မျက်နှာသစ်လိုက်တယ်
ဘယ်သူဟာအလိုမပြည့်မှုနဲ့
ကင်းလွတ်ခဲ့ပါသလဲ။

တောပြဇာတ်
ချစ်တိုးနွယ်
ပြန်ပေးဆွဲပါတယ် ဆိုမှ
ကောင်မလေး တစ်သိုက်နဲ့
ပျော်ပွဲစား ထွက်သလို ရယ်ရ
ဟာသလူကြမ်းကလည်း
သေနတ်ကိုင်ပုံကအစ ပေါ့တီးပေါ့ဆ။

ဇာတ်လမ်းအရ လူစုခွဲပြေးတော့
မင်းသမီး ဖိနပ်ပြတ်တဲ့ သဲလွန်စမှာ

ဇာတ်က နည်းနည်းလှုပ်လာတယ်
တီးလုံး နည်းနည်းမြန်လာတယ်
တောက နည်းနည်းနက်လာတယ်
ခြေလှမ်း နည်းနည်းသွက်လာတယ်

မတွေ့ချင်ပြန်တော့
တောကား တောင်ကား စိမ်းမှောင်မှောင်မှာ
အရိပ်က အရောင်မထင်ဘူး
မမြင်ချင်ပြန်တော့
မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါစီးရုံနဲ့
မျက်လုံးတွေပါ လုံခြုံလို့

မီးမှောင်ကျသွားတော့
မင်းသမီးအငှားနဲ့ ရွာမင်းသား
ဒီနေရာ အသားပေါ့ကွာ...တဲ့
ဇာတ်စင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ထောင့်က
အောင့်လုံးတွေ ထကွဲတယ်။

လူရည်မလည်တော့

မျက်စိသာလည်သွားတယ်

မိုးလင်းတောင် ဇာတ်ရည်မလည်ခဲ့ဘူး။

"ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၀၊ ဧပြီ"

ဂျေရုဆလင်

နေ စိမ့်

ဘယ်အလံက မူရင်းလဲ

ယစ်ဇက် ရာဘင်လား

ယာဆာ အာရာဖတ်လား

ဂါဇာကမ်းမြောင်မှာ

ခရူးဆိတ်စက်ရုပ်ကြွင်း ဗုံးကျင်းဟောင်းထဲ

ခေါင်းနှစ်လုံးဆိုင် စစ်တုရင်ချိန်းထိုးကြ

ဘာသာကြီး သုံးခုရဲ့ ဖိုခနောက်ဆိုင် မီးလျှံဘေး

အသက်နဲ့ ရင်းပြီး ငြင်းခုန်ခဲ့ကြသတဲ့

ခက်နေတာက

တစ်ယောက်ယောက်နာမည်နဲ့ အများ ပြည်သူရုံးပိတ်ရက်

ဒီရာစု ပြက္ခဒိန်မှာ တံဆိပ်တုံးထုဖို့

ခင်ဗျားက အာဒမ်ကို ဧဒင်ဥယျာဉ်မှာ သွားရှာ
မစ္စတာဒါဝင်ကို အင်တာဗျူးခိုင်းရအောင်
အခု....နောဧသဘောကို စင်းလုံးငှားထားလိုက်ပြီ။...။

၂၀၁၀ ခိုင်ယာရီကို ဖွင့်ဖတ်ခြင်း

ဟိန်း မြတ် ဇော်

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘဝဟန်ဆောင်ထားတဲ့ အကူပစ္စည်းလို

မြင်ကွင်းထဲ အတက်အဆင်းလုပ် အငွေပျံ့လို့

လွှတ်နေတဲ့ ကြိုးတစ်စ

မီးခလုတ်ကို အဖွင့်အပိတ်လုပ်

ခပ်ကြောင်ကြောင် ညကမက်တဲ့ အိပ်မက်ကို စာချုပ်ချုပ်ပြီး

ပြန်အလာ

အပြကို ဖြပြီး ဟာသလုပ်ကြည့်သလိုငါ

အကြောင်းက

ခေါင်းမိုးပေါ်ကို ခဲတစ်လုံးကျလာသလို

ဝမ်းနည်းကြောင်း ကြော်ငြာတစ်ကြောင်းလောက် စဉ်းစားတယ်

ကိုခင်အောင်ကြီးတစ်ယောက် နေမကောင်းဘူးလို့ ကြားတယ်

ကိုတိုးရေ

ခိုင်လေးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သွေးလည်ပတ်မှု စိတ်တစ်ခုပါ
တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့ ပေါက်ကွဲမှုကို ငါရှာတွေ့ခဲ့တယ်
ဒီနေ့ကမ္ဘာကြီးကို ခင်ဗျားဘယ်လို မြင်ပါသလဲ။ ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၆၊ ဇူလိုင်လ"

ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ကမ္ဘာ

မိုး သစ် ဝေ

တောရိုင်းဥပဒေသမှာ

တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်းသတ်ဖို့ အကြောင်းက

အစာအတွက်သတ်ဖြတ်ခြင်းနဲ့

အစားမခံရအောင် သတ်ဖြတ်ခြင်း

အကြောင်းရင်း နှစ်ရပ်သာရှိသတဲ့ ။

လူအချင်းချင်းသတ်ဖြတ်နေကြတဲ့

အကြောင်းပြစ်ရာကိစ္စများ

ကလဲ့စား၊ ရန်ကြွေး၊ အမုန်း

အာဏာ၊ လောဘ၊ မောဟ

အယူဝါဒ၊ မျက်ကန်းမျိုးချစ်စိတ်

နိုင်ငံ၊ နယ်နမိတ်ပြဿနာ
အဲဒါတွေအားလုံးဟာ
တိရစ္ဆာန်ဘာသာဗေဒမှာ မရှိဘူး။

သူတို့ လောကအတွင်းမှာ
အုပ်စုချင်းတိုက်တဲ့ စစ်ပွဲတွေမရှိဘူး
မျိုးတုံးသတ်ဖြတ်မှုတွေလည်း မပေါ်ပေါက်ဘူး
နျူကလီးယားဗုံးတွေလည်း ကြောက်စရာမလိုဘူး
အာဏာရှင်စနစ်ဆိုတာလည်း မရှိခဲ့ပါဘူးတဲ့ ။

ကျွန်တော်စံပြလောက်စရာ
ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ကမ္ဘာ။ ။

ကိုယ့်နာမည်ကို ကိုယ်ရေးထိုးကြတယ်
စည်သူငြိမ်း
ဗြိတိသျှအင်ပါယာကို ငြင်းဆိုတယ်
ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို မရေးဘူး

ဝေလမင်းသားရဲ့ ရွှေစင်ဒဂီးကို
ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကငြင်းတယ်
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို မငြင်းဘူး။

"ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားကြစို့"
အေသင်မြို့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းတယ်
ဆိုကရေးတီးဟာ အဆိပ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်တယ်။

ကိုအောင်ဆန်းကို ရှောင်နေတယ်
အစိုးရခန့်မယ့် ရာထူးကိုငြင်းတယ်
ဆရာဒဂုန်တာရာဟာ ကဗျာကို မငြင်းဘူး။

ဒါကြောင့်
သူတို့ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၀၊ စက်တင်ဘာ
လ"

ဒီကမ္ဘာနှင့် ဇီဝေ

ခင်ဇော်မြင့်

ဒီကမ္ဘာမှာ မနေလို့

ဘယ်ကမ္ဘာ သွားနေရမလဲ။

ဒီအသက်အရွယ်ရောက်ခဲ့

ဒီဆံပင်ဖြူခဲ့

ဒီမျက်ရည်ပူခဲ့

ဒီကျီးမည်းပြီး နောက်ထပ်ကျီးမည်းများ ။

ဒီကမ္ဘာမှာ ဇီဝိပင်တွေရှိတယ်

ဇီဝိပင်တွေက ကြွေလည်း မသေတဲ့ ကဗျာကို ရေးကြတယ်။ ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၆၊ ဧပြီလ"

ဇာတ်လမ်းပမာ

ခန့်မင်းထက်

စိတ်ကူးနဲ့ တင် ပျက်ကျတော့တာပဲ ကိုယ့်မှာ

တောက်ထုတ်လိုက်တော့

အမှန်တရားက ခင်ဗျားလက်ကို မီးစွဲနေပြီ။

တရွေ့ရွေ့ဆိုတာ

နောက်ကျောကို ထိုးမယ့် ဓား

ဒီမှာ ကိုယ့်လူ

ခင်ဗျားကသာ လွမ်းနေရတာ

သူ့ခမျာ လေ လေးများ တောင် ချွန်လို့ ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ

ဘဝပေါင်းများစွာ

ကိုယ်တို့ ကြည့်ချင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ဟာ

စွယ်တော်ရွက်ကလေးလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတယ်။

ရွှေတောင်ပံတွေလည်း မလိုတော့ပါဘူး။

ခေတ်က ခေတ်လို လွင့်ပါစေသား

အချစ်က အချစ်လို ပွင့်ပါစေသား။ ။

"ပန်းအလင်္ကာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၀၊ ဧပြီလ"

အဝေးပြေးကားကြီး ဝေးဝေးမြန်မြန်

မြတ်ဝေ

လမ်းပေါ်ကိုထွက်လာရင်ပဲ လူတွေက လမ်းပေါ်အပြည့်
ကားမှတ်တိုင်မှာ နံပါတ်မျိုးစုံသော လိုင်းကားများ စွာ ရပ်တန့်
လူစောင့်သောကားနဲ့ ကားစောင့်သောလူ မကိုက်ညီသော ညနေ
လာပါဗျာ လိုက်ပါဗျာ ကားဝန်းထဲရောက်ပါတယ် ကားဝန်းထိပ်ရပ်
ပါတယ်

ပြည့်သိပ်နေတဲ့ လက်ကိုင်တန်းပေါ်က လက်တွေ့ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထား
ယိမ်းထိုးနေတဲ့ ကြားက ထိုးထွက်လာခဲ့ပြီ ကားတွေ
လမ်းပေါ်လျှောက်ရင်ပဲ မြန်မြန် ခုံနံပါတ်ရဖို့ မြန်မြန်
အစ်မရေ ကြည့်လုပ်ပေးပါဦး အခက်အခဲလေး အဆင်ပြေပြေ
ပြန်ဖို့ နောက်ဆုံးတန်းလေး နောက်ဆုံးခုံလေး နောက်ဆုံးအချိန်
နေရောင်ဟာ မှီ နံမှီ နံကျလာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက လာပါ ထို
င် ပါ နားပါ

လွယ်အိတ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ စာအုပ်ရောင်းသမားတွေက ကြည့်ပါ ဝ
ယ်ပါ

ရွှေလျားဈေးသည် တွေ ရွှေလျား

လူအုပ်ကြီး အိတ်ကိုယ်စီနဲ့ ရွှေလျား

ဆွဲဖွင့်တဲ့ တံခါးက ထွက်လာတဲ့ လေဟာ အေးစက်လို့ အိမ်ပြန်ချိန်

အချိန် နာရီ တိတိကျကျ နောက်ကျပြီးနောက်ပိုင်း

အဝေးပြေးကားကြီး ဝေးဝေး မြန်မြန်

လေအေးပေးစက်ဟာ ရာသီဥတုနဲ့ မတန် မြို့ဆန်ဆန်။ ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၀၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

"

ဆောင်း

ကိုအိမ်

ပန်းကလေးတွေ မနွမ်းဘူး

စမ်းကလေးတွေ မခမ်းဘူး

အဖြစ်အပျက်မှာ

နှာခေါင်းသွေးမထွက်ဘဲ

ပြီးဆုံးသွားသော ဇာတ်လမ်း။

စုန်လာတာလည်း ရှိတယ်

လှတာဟာ လှနေဦးမှာ

ဆိတ်သားရေနဲ့ ဖုံးပေမယ့်

ဆင်သေကတော့ ဆင်သေပဲ

အချိန်ကျရင်

ဆောင်းဟာ

ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်

ရွာတော့မှာ ပါ။ ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၈၊ ဒီဇင်ဘာလ"

စုဖွဲ့ခြင်း

လင်း ခါး

စောင့်မျှော်နေမှုက

အခန်းထဲမှာ

ရွေ့လျားနေပေါ့

လူကနေပေမယ့် မျှော်လင့်မှုကတော့ မနေဘူး

နှစ်တွေကြာလာတာနဲ့ အမျှ နေသားမကျဘဲ

နေအားကျလာတယ်

အမြဲမြင်နေရတဲ့ ဓါတ်ပုံတွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့

တွေ့ထိခွင့်မရတော့တဲ့

ဗီရို၊ စားပွဲတွေ

ကိုယ့်စည်းရိုးထဲက မဟုတ်သလို သတင်းတွေ

ပိုပိုရွေ့လျားလာတယ်

ဒီဘဝတော့ ဒီအခန်းနဲ့ပဲ စင်ပြိုင်

ရွှေလျားနေရတယ်

နောက်တစ်နည်းနဲ့ ရွှေလျားချင်နေတယ်

ဘာကြောင့် အခန်းတွေဟာ ထွက်ရခက်တယ်

ဖွဲ့ မဖွဲ့နိုင်ဘူး။

"ပီတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၀၊ ဧပြီလ"

ပက်ရှ်ဝါ (Peshawar)

မျိုးတေဇာမောင်

ပြတင်းပေါက်မှာ အလံဖြူလေးလွင့်ထားတယ်

စာသင်ကျောင်းမှန်းသိစေချင်လို့

"ကလေးများ စာဖတ်နေကြသည် "

အတိုက်အခိုက်အပစ်အခတ်မခံလိုပါ

"ကလေးများ ငယ်ရွယ်လွန်းပါသည် "

"အညွန့်" နဲ့ "အညွန့်ခံ"ကြား

အချိတ်အဆက်ပြတ်တောက်မှုပဲလား

ကွန်ပျူတာဟာ "အလံဖြူလေး" ကို

အဓိပ္ပာယ်မဖွင့်ဆိုနိုင်ခဲ့ဘူး။

ကွန်ပျူတာဟာ ကလေးကိုကလေးလိုမမြင်၊

လူလို့ ပဲမြင်တယ်။

မောင်းသူမဲ့လေယာဉ်တစ်စင်း

လွှတ်ချလိုက်တဲ့ ဗုံးတစ်လုံး

အလံဖြူလေးလွင့်ထားတဲ့ ဆီကို...။

ပက်ရှ်ဝါ(Peshawar) အာဖဂန်နစ္စတန်၊ ပါကစ္စတန်နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့

"ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၀၊ စက်တင်ဘာလ"

လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်

သော်ဇင်အုန်း

ပြန်မလာသေးပါလား

ညဉ့်နက်လှပြီ

အိပ်လို့ လဲ မရပါဘူး

ဒီလိုနဲ့ တစ်မိုးသောက်တော့မယ်။ ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၉၊ ဒီဇင်ဘာ"

ပန်းပွင့်သံ

မောင်လှိုင်းမာန်

တကယ့်ကို...

တိုးတိုးတိတ်တိတ်လေးပါ

နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်

ဖျတ်ခနဲ ထပွင့်လိုက်တဲ့ အသံနဲ့

ကမ္ဘာကို မြင်တွေ့သွားပုံလေး

လှ....တယ်။ ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၀၊ အောက်တိုဘာ
လ"

လူနှစ်ယောက်

သွယ်ဘ

သမီးငယ် နွေးနွေးကိုမြင်တိုင်း

လမ်းပေါ်ပြေးလွှားသွားတဲ့ အရိပ်အရောင်
ဆောက်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကို ကံကြမ္မာဖြိုခွဲလို့
ရခဲ့တဲ့ ရတနာက မျက်စိသူငယ်
တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်
အရိပ်တစ်ခုလိုက်ရှာဆဲပါ။

မြင်နိုင်လား တွေးကြည့်နိုင်မလား
ဆွေးမြေ့သွားတဲ့ ကြိုးများ
ကုထုံးအသစ်တွေ မျှော်တွေးလို့
စိတ်ချင်းဆက်သွယ် ကူးလူးကြဖို့
ဒဏ်ရာကို ဒဏ်ရာနဲ့ တူအောင်နေပေးပါ။

သမီးဟာအဝေးကို ငေးကြည့်နေတယ်
ငါလည်း အဝေးကို လိုက်ကြည့်တယ်
သမီးလက်တွေ တုန်နေတယ်
ငါ့လက်တွေလည်း ဆုပ်ထားမိတယ်
ခြေလှမ်းတွေ အိမ်ပြန်ခဲ့ပေမယ့်
သမီးလမ်းတွေ ဘယ်ဆီရွေ့သွားမှာ လဲ။

အမှတ်တရအဖြစ်

တစ်မိနစ်ငြိမ်သက်ခဲ့ကြတယ်

သူငယ်ချင်း။ ။

"ပိတောက်ပွင့်သစ် စာပေအနုပညာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၀၉၊ ဒီဇင်ဘာလ"

တစ်မျက်နှာစာ ဝီရိယသ

ကြည်သရဝ

(တစ်)

သူက....

နှင်းခိုးတွေရဲ့ ပိတ်ဆို့သတ်ဖြတ်ခြင်းထဲမှာ

တိမ်လွှာတိမ်ချပ်တွေကိုခွဲပြီး

ရဲရဲရင့်ရင့် ပွင့်ကျလာတဲ့

မိုးစက်တစ်ပွင့်လိုမျိုး....

သူက....

နေဒဏ်လေဒဏ်ရဲ့ ကလူကြည်စပယ်ချင်းထဲမှာ

အခွံကိုဖောက်ထွင်းပြီး

မာမာထင်ထင်ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ထန်းတစ်ပင်လိုမျိုး....

သူက....

ရာသီဥတုရဲ့ ရိုက်ပုတ်ဒေါက်ဖြုတ်ခြင်းထဲမှာ

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားယူပြီးလုံးဝန်းခဲ့ရတဲ့

နေတစ်စင်းလိုမျိုး

မွေးဖွားလာခဲ့....

ကြီးထွားလာခဲ့....

တကယ်တော့....

အကိုင်းအခက်တွေကြွားရရွားနဲ့

ငှက်အသောင်းတို့ ရဲ့ ဒီကနေ့ ခိုနားရာသစ်ပင်ကြီးဆိုတာ....

ခုရေတွင်းတူး

ခုရေကြည်သောက်ပြီး

မိုးထိအောင်ပေါက်မြောက်ခဲ့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ....

(နှစ်)

ရေတစ်ပေါက်ကစခဲ့ရတဲ့

ပင်လယ်လိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ စီဆင်းခြင်းထဲမှာ

ဒိုက်သရောမှော်စာတွေ....

စွန့်ပစ်မိလ္လာတွေ....

ယုတ္တိမတန်တဲ့ မျက်စချီဟန်တွေ....

လူသေကိုတောင် တွန့်တွန့်လူးသွားစေနိုင်တဲ့ လက်ညှိုးတွေ
အပြည့်

အမောက်

စီးဆင်းခဲ့ရာတစ်လျှောက်မှာ ညစ်နောက်လို့။

ဒါပေမယ့်....

ဧရာဝတီကို တံတွေးနဲ့ ပေါက်တော့ရော ဘာထူးမှာ တဲ့ လဲ
မြွေဟောက်ဆိုတာ အဆိပ်မကြောက်ဘူး.....။

လကွယ်ညအတွက်

အမှောင်ဟာ သွေးပျက်ဖွယ်ရန်သူ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့

လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဥယျာဉ်တော်တည်ဆောက်ရေးဟာ

မီးအိမ်သေးသေးလေးနဲ့

တစ်ခြမ်းပဲ့တေးတို့ ကြား

စုန်ရင်း၊ ဆန်ရင်း ကြီးထွားလာခဲ့ရ....။

(သုံး)

ခုံဖိနပ်နဲ့ ကပွဲတက်ဖို့

ဘယ်သူအိပ်မက် မက်ချင်ပါသတဲ့ လဲ
မဆုံးနိုင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေထဲ ချဉ်းကပ်ကြရတဲ့
ဘဝရဲ့ မာရသွန်ပြေးလမ်းမထက်မှာ
သူကတော့....
ခုံဖိနပ်သံ တခွပ်ခွပ်နဲ့။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
သူဆက်တက်တယ်
သူဆက်ထွက်တယ်.....။

(လေး)

လူတွေကလည်း ခက်တယ်
သူများ ရပိုင်ခွင့်တွေကို စွက်ဖက်ပြုမှ
ကိုယ့်အတ္တတွေ ထောင်မတ်ခွင့်ရမယ်ထင်ကြတယ်
ကိုယ်အမြင့်ရောက်ဖို့ အတွက်
သူများ ခေါင်းတွေကို နင်းသတ်ချင်ကြတယ်.....။

ဘုရားဟော ပိဋကတ်က
ကိလေသာတွေနဲ့ ကလက်ဖို့ လား....

အသင်နဲ့ အသိ

တွဲ မညှိနိုင်တော့

ဒီလောကထဲမှာ "အမဲရိုးလုပ်ပွဲ" ဆိုတာရှိလာရော....။

(ငါး)

ထား.....

ဒါက မာယာတွေနဲ့ သပ္ပတ်အူဆန်နေတဲ့

လောကီထုံးစံလိုပဲထား

သွား.....

အဲဒီမနက်ခင်းမှာ စိမ်းလန်းခြင်းတွေကြီးထွား

ဘီလူးမျက်လုံးတွေ ဆီးတားလည်း

သူရဲကောင်းဆိုတာ ရောက်အောင်သွားရမှာ ပဲ....။

အား....

ယုံကြည်ချက်နဲ့ ထောက်ကန်ထားတဲ့

ခိုင်သန်တဲ့ စိတ်ထားတွေက

မုန်တိုင်းမိလူတွေရဲ့ အားပဲ....။

(ခြောက်)

သူ....ထားခဲ့တယ်

သူ.....သွားခဲ့တယ်

လောကဓံရဲ့ လက်ရှစ်ဖက်ပေါ်မှာ

သူ "အား" ထည့်ခဲ့တယ်.....။

(ခုနစ်)

ရွှံ့ညွန့်ထဲက ဖောက်ထွက်ပြမယ့်

ကြာတစ်ပွင့်ဆိုတာ

ရုန်းအားကောင်းရသတဲ့။

ဆိုတော့...

လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဥယျာဉ်တော်တည်ဆောက်ရေး

သွေးနဲ့ ရေးတဲ့ ကဗျာ

ဒါ....

ပထမအသက်အရွယ်နဲ့ ဒုတိယစစ်မျက်နှာ

ဟာ.....ကွာ

ရပ်တည်ခွင့်အတွက် ရုန်းကန်နေရတဲ့ ကမ္ဘာရွာမှာ

အသဲနာစရာရှိရင်လဲခွင့်လွတ်

လရောင်နဲ့ နေခြည်ကို ခူးဆွတ်ဖို့

သူ.....

တက်ကုန်ဖွင့်

ရွက်ကုန်လွင့်

ဟိုဘက်ခြံမှာ ပန်းတွေပွင့်တော့

သူ့အလံတော်ကို အမြင့်ဆုံးထိ လွင့်လိုက်တယ်....

(ရှစ်)

မနေ့ကလိုပဲ

ဟောဒီဘောလုံးကွင်းလေးက ဗွက်ထနေခဲ့ရင်တောင်

သူကတော့....

အဆုံးသတ်သေချာတဲ့ တိုက်စစ်မှူး.....။

ရေကို လွှမ်းပြီး

လေကို နမ်းတဲ့ ကြာ....

(ကိုး)

တကယ်တော့.....

အကိုင်းအခက်တွေကြားရလွှားနဲ့

ငှက်အသောင်းတို့ ရဲ့ ဒီကနေ့ ခိုနားရာသစ်ပင်ကြီးဆိုတာ

ခုရေတွင်းတူး

ခုရေကြည်သောက်ပြီး

မိုးထိအောင် ပေါက်မြောက်ခဲ့ရတာမျိုးမှာ မဟုတ်တာ.....။

ကောင်းကင်လေပြည်

မောင် စိမ်း နီ

မိုးရိပ်လေရိပ် ဆင် လာပြီ။

မိုးရွာတော့မယ် ထင်တယ်။

မိုးရိပ်လေရိပ်ဆိုတဲ့ စကားစုလေးဟာ အရင်ကတည်းက ရှိခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ညီညွတ်မှုနဲ့ တန်ဖိုးထားတဲ့ "မိုးရိပ် လေရိပ်"....။

ဒီကနေ့အထိ မြင့်မြင့်မားမား။

ဒီကနေ့အထိ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်စမ်းစစ်ကြည့်တိုင်း အရိုင်းအစိုင်း မဟုတ်ခဲ့တာတော့ အသေ အချာပါပဲ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနဲ့ ဗိုလ်တစ်ထောင်ဘုရားလမ်းဆုံတဲ့ မီးပွိုင့်အနား ပုဇွန်တောင်ရဲစခန်းနဲ့ မျက်စောင်းထိုးနေရာမှာ တစ်ခါတုန်းက ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင်ရုံရဲ့ နာမည်ကတစ်လုံးတည်း။ "ဇော်" တဲ့ ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုထွန်းဆင့် (ဇော်ပျဉ်းမနား) ကဗျာမရေးလောက်သေးဘူး။

ကျွန်တော်ရဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့ လူငယ်ဘဝအစမှာ "ဇော်" ရုပ်ရှင်ရုံထဲ နှစ်ဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီရုံမှာ ပဲ နိုင်ငံရပ်ခြား ရုပ်ရှင်တွေကို ကြည့်ခဲ့ရတယ်။

အသည်းစွဲတွေပါပဲ။ ကြာပွတ်အရိုက်ကောင်းတဲ့ "ဇောရိုး"၊ မြားပစ်ကောင်းတဲ့ "ရော်ဘင်ဟု ဒ်"။ ကျွန်တော် "သေနတ်" ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး။ သေနတ်ပစ်ကားတွေကို သိပ်မကြည့်ဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဟီးရီးတွေက ကနေ့အထိ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေဆဲ။

မြန်မာကားထဲက အကြိုက်ဆုံးတွေထဲမှာ ထိပ်ဆုံးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ "ရွှေဘ"ပါပဲ။ ရွှေဘပါတဲ့ ကားတွေထဲမှာ တောပုန်းကြီး စံဖဲကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ သူက ဓားကိုင်လို့ မရတဲ့ အဆုံး သေနတ်ကိုင်ရတဲ့ ဇာတ်ကား ပါ။ မတရားတာကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်း။ ဆင်းရဲသားတွေဘက်က ရပ်တည်တဲ့ ဇာတ်လမ်း။ ရိုးသား သူတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ သတ္တိသွေးကို ဖော်ထုတ်ညွှန်းဆိုတဲ့ ဇာတ်ကား။ ကျွန်တော်ရဲ့ ငယ်ကျွမ်း "တောပုန်းကြီးစံဖဲ"။

ဇောရိုးကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဆင်းရဲတဲ့ ပြည်သူတွေဆီက မတရားသိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ဓနရှင်အရင်းရှင် တွေကို တိုက်ခိုက်ပြီး ဆင်းရဲသားတွေကို ပြန်ပြီးဖြန့်ဝေတဲ့ ဇာတ်လမ်း။

"ရော်ဘင်ဟု ဒ်" လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အများ ပြည်သူတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို တရားမျှတအောင် ဆောင်ရွက်တဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေဟာ အဲဒီကတည်းက သူတို့ရဲ့ အရိပ်တွေ နဲ့ ပြည့်နှက်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်။ အဲဒါတွေအားလုံး "တောပုန်းကြီးစံဖဲ" မှာ ဆုံးတယ်။

တောပုန်းကြီးစံဖဲအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ နံပါတ်တစ်မင်းသား "ရွှေဘ" ဟာ အဲဒီဇာတ်ကားထဲ မှာ သေနတ်ကိုင်တယ်။ အဲဒီ

သေနတ်...။

ဇောရိုး။ ဇောရိုးဇာတ်ကားထဲက မင်းသားကိုင့်တဲ့ "ကြာပွတ်" ။
အဲဒီကြာပွတ် ကျွန်တော် ချစ်မက်တယ်။

ရော်ဘင်ဟု ဒ်။ သူက မြားပစ်ကောင်းတယ်။ သူ့လေးနဲ့ မြားကို ကျွန်
တော်နှစ်သက်တယ်။

တစ်နေ့ အဲဒီတစ်နေ့ကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်တယ်။

အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ ကမ်းတစ်ဖက်ကို ရောက်သွားပြီဆို
တာ မသိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်ချစ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်တွေဟာ ဒီဘက်ကမ်းမှာ ပဲ
ရှိနေလိမ့်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အမေမွေးတဲ့ သားတွေထဲက တစ်
ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျန်စစ်သားရဲ့ "အရိန္ဒမာ လုံ
" ကို ဒီကနေအထိ တပ်မက်မှုမရှိ။

လုံမင်းသားစံတင်ဆိုပြီး ဒီဘက်ခေတ်မှာ မင်းသားတစ်ယောက် အ
ထိုက်အလျောက် နာမည်ရဘူးတယ်။ လုံကစားပြီး ရာဇဝင်ကားတွေမှာ
အစွမ်းပြခဲ့တဲ့ သူဖြစ်တယ်။ တော်လှန်ရေးကားတွေမှာ လည်း
အတော်များများ ပါ ဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ပြောပြချင်တာတွေအတွက်
ဆန္ဒစောနေမိတာ အမှန်ပဲ။ အကြောင်းအရာတွေဟာ ဝေး လိုက်၊ နီးလို
က် ဖြစ်နေမှာ အသေအချာပဲပေါ့။

"ဇော်"ရုပ်ရှင်ရုံအကြောင်း ပြောပြပါမယ်။

ရုပ်ရှင်ရုံတွေရဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်း ကြမ်းပိုးကတော့ အလွန်ကိုက်
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ ကတော့ ရိုးနေ ပါပြီ။ ဈေးချိုတဲ့ ၊ နေတဲ့ အရ

ပ်နဲ့ နီးတဲ့ ဇော်ရပ်ရှင်ရံဟာ အပန်းဖြေရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်။

ရပ်ရှင်ဇာတ်ကားအတွက် ကြော်ငြာဟာ ခုခေတ်လို မဟုတ်ဘူး ။ ပိတ်ကားဘုတ်ကြီးနှစ်ခုကို အောက်ခြေကားပြီး အပေါ်မှာ စုထားတယ်။ အောက်ခြေမှာ ဘီးနှစ်ဘီးတပ်ထားတယ်။ ကြော်ငြာဘုတ်ကို လမ်းတကာတွန်းသွားရတဲ့ အလုပ်သမားအဖို့ မောလာရင် အဲဒီကြော်ငြာဘုတ်ရဲ့ အရိပ်မှာ ခိုပြီးနားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရန်ကုန်လမ်းမတွေပေါ်မှာ မော်တော်ကားက နည်းနည်းပဲရှိသေးတယ်။ အသွားအလာရှင်းတယ်။ ဘတ်စ်ကားဆိုရင် တံဆိပ်ကလေးတွေခွဲထားပြီး သူတံဆိပ်အလိုက် လိုင်းဆွဲရတယ်။ မြင်းဖြူ၊ မြင်းကျား၊ မြင်းနီ၊ လခြမ်း၊ လဝိုင်း၊ ပုစွန်၊ လက်ရုံးစတဲ့ အမှတ်အသားတွေနဲ့ ကားဆွဲခဲ့ကြတယ်။ မြို့တော်ဟာ စစ်ရဲ့ အစွန်းအကွက်တွေနဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ လူဦးရေက ခပ်ကျဲကျဲ၊ နေထိုင်ကြတဲ့ ရပ်ကွက်တွေကလည်း ခပ်ကျဲကျဲ။ မရဲတရဲနဲ့ မြို့ပေါ်တက်လာသူတွေအတွက် နေရာပေါနေသေးတယ်။ ကျွန်တော်နေတဲ့ ရပ်ကွက်ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ နေရာမကျဉ်း မကျယ်နဲ့ သုံးထောင့်ကျကျ ပန်းခြံတစ်ခုရှိတယ်။ ဘုရင်မပန်းခြံလို့ အမည်ရတယ်။ ကျွန်တော်နေတဲ့ ရပ်ကွက်ဟာ ပြည်တွင်းမငြိမ်မသက်မှုတွေကြောင့် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ကစွန့်ခွာလာတဲ့ မိသားစုတွေ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ အခြေ ချတဲ့ နေရာပါပဲ။

အဲဒီရပ်ကွက်မှာ စစ်ဘေးဒဏ်ရာရထားတဲ့ အဆောက်အအုံတစ်ခုရှိတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ ရောဂါရရင် ဆေး ကုတဲ့ နေရာပါ။ တိရစ္ဆာန်ညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်မှု ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့လို့ တစ်မျိုးခေါ်ရင်ရပါတယ်။ လူတွေ လွယ်လွယ်ကင်ပွန်းတပ်ပေးထားတဲ့ ရပ်ကွက်ရဲ့ နာမည်ကို S.P.C.A လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် S.P.C.A ရပ်ကွက် ဟာ ခုတော်ဝင်ပလာဇာ အဆောက်အအုံကြီးရဲ့ မျက်စောင်းထိုးနေရာမှာ

ရပ်ကွက်ပျက်ပြီးရှိနေသေးတယ်။ မင်္ဂလာ တောင်ညွန့်မြို့နယ်ထဲက အရင်တုန်းက အမဲဈေးလို့ ခေါ်တဲ့ နေရာဟာ ခုတော်ဝင်ပလာဇာ။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သားသတ်ရုံ(နွားသတ်ရုံ၊ ဆိတ်သိုးသတ်ရုံ) ဝင်းကြီးရှိတယ်။ အဲဒီအဝန်းအဝိုင်းကို အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားတယ်။ ခု အေးရှားလိုက်ဆိုင်ရဲ့ အတွင်းဘက်နေရာမှာ မြင်းခြံ၊ မိတ္ထီလာ ဘက်က ဆိတ်တွေ၊ သိုးတွေကို ကားကြီးတွေနဲ့ တင်လာတယ်။ ကုန်သည် တွေက သူတို့ ဆိတ်တွေ၊ သိုးတွေဈေး မကိုက်သေးရင် ခေတ္တထားတဲ့ သိုလှောင်ရုံတွေပေါ့။

ကျွဲ၊ နွားသတ်ရုံ အဆောက်အအုံကြီးရဲ့ မြောက်ဘက်ကပ်ရပ်နေရာမှာ ဆိတ်နဲ့ သိုးသတ်တဲ့ ရုံရှိတယ်။ အဲဒါတွေ စုပေါင်းလိုက်ရင် သားသတ်ရုံဝင်းကြီးဟာ အကျယ်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ၊ ဆိတ်တွေ၊ သိုးတွေ သတ်ပြီးရင် တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်က စစ်ဆေးရတယ်။ ဆေးစစ်ချက်မအောင်မြင်တဲ့ ဆိတ်၊ ကျွဲ၊ နွား၊ သိုးစတဲ့ အသေကောင်တွေကို မြေမြှုပ်ရတယ်။ ကျန်းမာရေးကို စောင့်ရှောက်တဲ့ သဘောပါ။ လူထုစားသုံးဖို့ မသင့်တဲ့ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ တိရစ္ဆာန်လှောင်ရုံတွေနဲ့ ကပ်ရပ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိတယ်။ "နော်မန်" ကျောင်း ပါ။ အရှေ့ဘက်မှာ မီးရထားလမ်းရှိတယ်။ အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ သားသတ်ရုံဝင်းကြီးရဲ့ ညာဘက်စွန်းမှာ စစ်ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ စွန့်ပစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အမှိုက်ပုံဟောင်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ငယ်ငယ်က ဆော့ကစားခဲ့တဲ့ နေရာ။ အမှိုက်ကုန်း။

အဲဒီ သားသတ်ရုံထဲမှာ နွားတွေကို အခကြေးငွေယူပြီး သတ်ပေးနေတဲ့ တော်လှန်ရေးသမားဟောင်းကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က

"ဦးဇောတာ" လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် "မိုး
ဝေ မဂ္ဂဇင်း" မှာ ရေးခဲ့ဖူးတယ်။ "နွားကို သတ်မဲ့စား"

ဓားကိုင်တဲ့ သူတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကုလားလေး တစ်
ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ကုလား မဆန်ဘူး။ "ချာလီ" တဲ့ ။ အ
သားကတော့ မည်းပါတယ်။ ချာလီဟာ အဲဒီသားသတ်ရုံထဲမှာ ဆိတ်
တွေ၊ သိုးတွေကို တစ်စဖီဖျက်ရတဲ့ အလုပ်သမားပါ။ သူတတ်တဲ့ ပညာ
ဟာ ဒါပါပဲ။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လုပ်နိုင်တဲ့ သူ့အစွမ်းနဲ့ အတူ အသား
အတိုအစတွေကို ယူနိုင်ရသလို ဆိတ်နို့အုံသား၊ ဆိတ်ချင်း(ဆိတ်ရဲ့ အချ
င်း) စတဲ့ အပိုင်းတွေအပြင် ဆိတ်ဌေးစေ့ကိုလည်း ပိုင်ရှင်မသိအောင်ယူ
နိုင်ခဲ့တယ်။

သူ့လုပ်အားခအပြင် အပိုရတဲ့ အသားအတိုအစလေးတွေကို
ရောင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပုဇွန် တောင်ပန်းခြံထောင့်က ဂဏ
န်းပေါင်းဆိုင်ကို သွားစားကြတယ်။ အဲဒါနေ့စဉ်လိုလို၊ လုပ်နေကျကိစ္စဖြစ်
ခဲ့တယ်။ ကျောင်းနေဆဲ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ချာလီက
နားလည်မှုနဲ့ တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ နယ်က ဆိတ်တွေ၊ သိုးတွေ နွားတွေ အ
ရောက်နည်းတဲ့ အခါ သူ့အလုပ်က နားရပါတယ်။

သူ့အားလပ်ပြီး ကျွန်တော်ကျောင်းအားတဲ့ အချိန်တွေမှာ ကျွန်တော်
တို့ နှစ်ယောက် ဆိတ်ကန်ပေါ်မှာ ရေ ကူးကြတယ်။ ဆိတ်ကန်ဆိုတာ
ဆိတ်တွေ၊ သိုးတွေသတ်တဲ့ အဆောက်အအုံ(ယခုမြန်မာနိုင်ငံ ကာယဗ
လနဲ့ ကာယ အလှအဖွဲ့ချုပ်က ကာယဗလမောင်တွေ စခန်းသွင်းနေထိုင်
တဲ့ နေရာပါပဲ) အဲဒီအဆောက်အအုံရဲ့ အမိုးပေါ်မှာ ရေ လှောင်ထားတဲ့
ရေကန်ရှိတယ်။ ရေကို ပိုက်ပျော့တွေနဲ့ ဆွဲယူပြီး သတ်ပြီးသားဆိတ်တွေ
၊ သိုးတွေကို ဆေးကြောတဲ့ ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ကြတယ်။ ဆိတ်ကန်မှာ ရေ

ကူးပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညနေပိုင်းဟာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းချာလီက "ဇော်" ရုပ်ရှင်ရုံကိုခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ နိုင်ငံခြားကား ဖိုက်တာတွေမဟုတ်လို့ မကြည့်ချင်တာ အမှန်ပါပဲ။ အိန္ဒိယဇာတ်ကားကိုကြည့်လေ့မရှိတော့ သိပ်မကြိုက်ဘူး။ ချာလီက သူကြည့်စေချင်တဲ့ အိန္ဒိယကားကို အတင်းကြည့်ခိုင်းတယ်။ အားနားတာရယ်၊ အနွံတာခံတဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းလိုက်လျောလိုက်တယ်။

မှိတ်တဲ့ မီးက မှိတ်ပြီး တချို့ကျန်လင်းတဲ့ မီးတွေလင်းနေတုန်းမှာပဲ ရုပ်ရှင်ကားကြီးပေါ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံတော် အလံတော်ပေါ်လာပါတယ်။ တလူလူလွင့်လို့။ ကျွန်တော်တို့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အလေးပြုပါတယ်။

ချာလီကတော့ ပြောပါတယ်။ ဒီဇာတ်ကားဟာ နာမည်ကျော်ဇာတ်ကားတဲ့။ ဇာတ်အစကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိပေမဲ့ ခဏလေးကြာတော့ စူးစူးနက်နက်ကြည့်မိတယ်။ ဇာတ်လမ်းရဲ့ အနှစ်သာရကို ကျွန်တော်တွေ့ရှိလိုက်ရတဲ့ အခါ ကျေနပ်မိတယ်။ မတရားမှုကို ခုခံကာကွယ်တဲ့ ဇာတ်လမ်း။ အမေနဲ့ သား။

အဲဒီသားက မိုက်ကန်းကုန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်။ သူကဒီဇာတ်ရဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်ပါပဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ထက်ငယ်သူတွေ အားနည်းသူတွေကို အနိုင်ကျင့်တယ်။ ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်တယ်။ အရွယ်ကလေးရလာတော့ တုတ်၊ ဓားစတဲ့ လက်နက်တွေကိုင်ဆောင်ပြီး ဗိုလ်မထားဝါဒနဲ့ ဇမ္ဗူတလူလုပ်လာတယ်။ ရပ်ရွာကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်တဲ့ ရွယ်တူတွေကို ဟားတိုက်ရယ်မောပြီး လှောင်တယ်။ ပညာက မူလတန်းအဆင့်၊ အတွေး အခေါ်က နိမ့်ကျ၊ နိုင်ရာစားအကျင့်နဲ့ ရပ်ရွာကိုစိုးအုပ်ထားတယ်။ လူကြီးကို မရိုသေ၊ ရွယ်တူကို မလေးစား ငယ်သူကို

စော်ကား။

မင်္ဂလာတရားနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။

သူ့ကို မွေးထားတဲ့ အမေဟာ သူ့သားရဲ့ မတရားအနိုင်ကျင့်တာတွေကို တောင်းပန်သင့်တာ တောင်းပန်။ အမျိုးမျိုး မျက်နှာအငယ်ခံပြီးသား အတွက် ရတက်မအေးဖြစ်ခဲ့ရတယ် အမျိုးမျိုးချော့တယ်။ မိခင်မေတ္တာနဲ့ သူ့သား ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထားချင်တယ်။ သောက်လိုက်၊ စားလိုက်လူမိုက်လူတေအဖြစ်နဲ့ ရပ်ရွာမှာ အာဏာပြချင်တဲ့ သူ့သား ဟာ လက်နက်ကို င်ဆောင်ပြီး အဆိုးတကွထိပ်ခေါင်ဖြစ်လာတယ်။

တစ်နေ့ရပ်ရွာကိုဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည်လာတဲ့ သူ၊ သားနဲ့ အမေ။ သား ဆိုပေမယ့် သားဆိုးသားမိုက်။ အမေနဲ့ သား ထိပ်တိုက်တွေ့တယ်။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းပါ။ ဇာတ်ကားရဲ့ အထွတ်အထိပ်၊ သားက အရက်ကိုးမောင်းနဲ့ ။ ဘယ်လိုမှ တားလို့ ဆီးလို့ ၊ မေတ္တာရပ်ခံလို့ မရတဲ့ သားကို အများ ရဲ့ တရားမျှတမှုအတွက် သစ္စာပြုထားတဲ့ အမေက အဆုံးစီရင် လိုက်တယ်။ ဇာတ်ကားနာမည်က "မာသားအိန္ဒိယ"

သူငယ်ချင်းချာလီဟာ မိတဆိုးပါ။ သူ့အမေက သူနှစ်နှစ်သားမှာ ဆုံးပါးသွားတယ်။ မျက်ရည်ဝိုင်းနေတဲ့ သူ့ မျက်ဝန်းကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ "အမေ" ကို သတိတရရှိနေတယ်ဆိုတာ အထင်အရှားပါပဲ။ "ဇော်" ရုပ်ရှင်ရုံထဲကထွက်လာတော့ ညနေဆည်းဆာပျက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဂဏန်းပေါင်းဆိုင်မှာ ထိုင် လိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော့်အမေဟာ ကျွန်တော်လူလားမမြောက်ခင် မူလတန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ပဲ ကွယ်လွန်သွားပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘဝတူတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ့အလုပ်ပိတ်ထားတဲ့ ရက်တွေမှာ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက် "နွားသတ်ရုံ" ထဲက ဂေါ်လီဝိုင်းမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့

တယ်။ ယခုမြို့တော်စည်ပင် အားကစားဝင်းထဲက ဘော်လီဘောကစား
တဲ့ ရုံကြီးဟာ အရင်တုန်းက နွား၊ ကျွဲသတ်တဲ့ နေရာပါပဲ။ ကျွန်တော်က
လက်ဖြောင့်လို့ ဂေါ်လီ ဝိုင်းမှာ အနိုင်ရတာများ ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့
ကြေးများများ ထပ်ပြီး ဂေါ်လီပစ်ရဲတဲ့ သူ ရှားပါတယ်။

ပြိုင်ပွဲတိုင်း ခဏခဏရှုံးဖူးတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပြိုင်ပွဲမရှိတဲ့ အချိန်
တွေမှာ စိတ်ရှည်ရှည်လေ့ကျင့်ရမယ်ဆို တာ သိပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်
တော်စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှမှာ အနိုင်ရဖို့ ၊ ကျွမ်းကျင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့
တယ်။ အဲဒီအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ ရရှိခဲ့တယ်။ ခေတ်
ကာလတွေဟာ နေထွက်လိုက် နေဝင်လိုက်နဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ဖြစ်
လာတယ်။ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ကိစ္စတွေလား၊ ဖြစ်ထွန်းမနေပေမဲ့
ဖြစ်ထွန်းလာအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစား ရလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ သမိုင်းတစ်
ကွေ့ရဲ့ တောင်းဆိုမှုပဲ။ အမှန်တရားဟာ ဆေးခါးကြီးဆိုရင်
အဲဒါဆေးခါးကြီးကိုပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကျွန်တော်တို့ သောက်ပါမယ်။

ရဲစခန်းအချုပ်ထဲက ကျွန်တော်ထွက်လာလာချင်း ပထမဆုံးကြိုဆို
တဲ့ သူ ဦးဇာတာ။ ဦးဇာတာဆိုရင် နွားတို့ ၊ ကျွဲတို့ သတ်တဲ့ လူကြီး။ သူ
က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘက်က အမှန်တရားကို နား
လည် ထားသူဖြစ်တဲ့ ဦးဇာတာဟာ အာမခံပြီး ကျွန်တော့်ကို အချုပ်ခန်း
ထဲက ထုတ်ခဲ့သူပဲ။

"မင်း မှန်တယ်"

ဦးဇာတာက စကားသုံးလုံးပဲ ပြောတယ်။ နောက်ကျွန်တော့်လက်ကို
တင်းတင်းဆုပ်တယ်။ သွေးကြောမျှင် များကတစ်ဆင့် ဖက်ဆစ်ကိုတွန်း
လှန်ခဲ့သူ ဦးဇာတာရဲ့ သွေးများ ကျွန်တော့်
တစ်ကိုယ်လုံးစီးဝင်ပျံ့နှံ့သွားပြီ ထင်ပါ ရဲ့ ။

အရက်မူးပြီး ရမ်းကားသူ၊ သူဦးလေး ရပ်ကွက်လူကြီးရဲ့ အရှိန်အဝါ ကိုယူပြီး အများကိုစော်ကားသူ တစ်ရပ် ကွက်တည်းသားချင်း ရန်ဖြစ် အောင် အထင်လွဲအောင် တမင်လုပ်သူ၊ သူ့ကိုယ်သူကာလသားခေါင်းခန့် ပြီး ရပ်ကွက် လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ နေရာဝင်ယူချင်သူ၊ နှမသားချင်းစာနာစိတ်ကင်းမဲ့စွာ ဟားတိုက်ရယ်မောနိုင်သူ။ ရေလိုက်ငါး လိုက် အချောင်သမား သကောင့်သား "ထင်ဘို"။

အရိုင်းအစိုင်းကောင်နဲ့ ကျွန်တော်မလွဲမရှောင်သာဘဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတယ်။ အပေါင်းအသင်းအားကိုးနဲ့ မိုက်တွင်းနက်လွန်းတဲ့ ထင်ဘိုရဲ့ ခေါင်းကို ကျွန်တော်ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ ပထမဦးဆုံးရန်ဖြစ်ချင်းနဲ့ ပထမဆုံး အချုပ်ခံရခြင်းပါပဲ။

ပထမဆုံးအချုပ်ခံရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အစ်မကြီးက ခေါင်းတုံးတုံးပြီး နံ့သာရေတွေနဲ့ ခေါင်းလျှော်ပေးတယ်။ တစ်ဖက်က ကျေအေးလို့ အမှုမဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကျောင်းတက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း "ချာလီ" နဲ့ လည်း မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သူ့အကြောင်းက ရှင်းပါတယ်။ သူတို့ အလုပ်များ နေတဲ့ အချိန်ပဲ။

ကျွန်တော်တန်းမြင့်ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲအောင်ပြီးတဲ့နောက် ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်ပန်းချီပန်းပုကျောင်းကိုတက်ဖို့ ပါပဲ။ "စတိုင်ပင်" ထောက်ပံ့ကြေး ၅၀ ရတဲ့ ပထမ နှစ်ပန်းချီပန်းပုကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့ ဘုရားလမ်း ဂျူဗလီဟောဝင်းထဲက အဆောင်တွေမှာ သင်ကြားခဲ့တယ်။ ဝါသနာပါတိုင်း ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် အောင်မြင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်

တော်ပါသွားတယ်။ ဂျူဗလီ ဟော(ယခုတပ်မတော် စစ်သမိုင်းပြတိုက် လုပ်ထားတဲ့ နေရာ) မှာ ဘဝတစ်စွန်းတစ်စကို မြှုပ်နှံခဲ့ကြတဲ့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ကသူငယ်ချင်းတွေ၊ ပန်းချီပန်းပုနဲ့ ပန်ကျောကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေတွေ့ဆုံတဲ့ အခါ ပြောစရာတွေရှိ နေဦးမှာ အသေအချာပါပဲ။

အသေအချာအမှတ်တရရှိနေတဲ့ အဖြစ်တွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စာမျက်နှာမှာ ဖျက်မရအောင်ရှိနေခဲ့မှာ အသေအချာပါပဲ။ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း၊ ဂျူဗလီဟောဝင်းထဲက ရန်ကုန်ပန်းချီပန်းပုကျောင်းမှာ ပထမနှစ်၊ ဒုတိယ နှစ် နှစ်နှစ်တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း(ယခုနိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံ) အဆောက်အအုံနေရာကို ပန်းချီပန်းပုကျောင်းပြောင်းတော့ "နောက်ဆုံးတတိယနှစ်ကျောင်းသားကြီး" ဖြစ်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အတွေးရေစီးမှာ ရွှန်းလက်တောက်ပနေတဲ့ အမှန်တရားကို နေရာပေးထားလိုက်သည့် အတိုင်း တရားမျှတခြင်းကင်းမဲ့ပြီလို့ ယူဆတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီမှာ ပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပန်းချီ ပန်းပုကျောင်းသားဘဝ ပြီးဆုံးခဲ့ပါတယ်။ ပန်းပုပညာကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးသင်ယူခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တွေဟာ သိထားတဲ့ ကြိုးပြတ်သွားတဲ့ စံပယ်ပန်းပွင့်လေးတွေလို တစ်ပွင့်စီလွင့်ထွက်သွားကြတယ်။ ကြေကွဲစရာပါပဲ။ ခေတ်ရဲ့ လှိုင်းတံပိုးကြားမှာ မြုပ်ချီတစ်ခါ ပေါ်ချည်တစ်လှည့် အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးခဲ့တဲ့ ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးက ပုံရိပ်တွေဟာ ဝိုးတဝါးမဟုတ်တော့။ ပြက်ပြက်ထင်ထင်။

ကျွန်တော်ပြန်ပြန်ထင်ထင်သိခဲ့တယ်။ တွေ့ရှိချိန်ဟာ နောက်မကျသေးတဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပါပဲ။ ခဏခဏကြိုးစားခဲ့တယ်။ ရင်ဆိုင်စီးချင်းထိုးကိစ္စတွေကို မေ့လိုက်ဖို့ ပဲ။ ငယ်စဉ်ကတည်းကစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တယ်။ စွဲ လန်းခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေဟာ လက်တွေ့မှာ အဝေးတစ်နေရာကို ရောက်သွားတယ်။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ရယူလိုတဲ့ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေဟာ အပိုင်းအခြားကာလတစ်ခုမှာ အိပ်မောကျနေခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့ ။

ဇောရိုးဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသား စွဲကိုင်တဲ့ လေးနဲ့ မြားတစ်လက်။

တောပုန်းကြီးစံဖဲ ဇာတ်ကားထဲ ဇာတ်လိုက်မင်းသား လူထု "ရွှေဘ" ကိုင်တဲ့ သေနတ်တစ်လက်။

ကျွန်တော်ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်နမူနာထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလိုဖြစ်ရမယ်လို့ သံမဏိ စိတ်ကူး ရှိထားဖူးတယ်။

ကျွန်တော်လှမ်းလို့ ရောက်ရှိနေတဲ့ ခြေတစ်လှမ်းမှာ ပန်းတွေမွှေးမြဲ မနေသေးပေမယ့် ကျွန်တော်ဖွင့်လို့ ပွင့် သွားတဲ့ တံခါးခပ်သေးသေးလေးတစ်ချပ်မှာ အင်အားကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ စွမ်းအားအရင်းအမြစ်တွေကို မော်ကွန်း ထိုးနိုင်ခဲ့တယ်။

ကဗျာရေးသူ.....စာရေးသူ။

မိုးရိပ်လေရိပ်ဆင်လာတာ အသေအချာပါပဲ။

အသစ်အသစ်တို့ ဖွဲ့တည်ပြီးရိုက်ကျူးပျော်ပျံ့ အိုမုတ်သုံ....။

မောင်စိမ်းနီ။